

Наречена для бразильця

Ніна Фіалко

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

1

Ніколи гадки не мала, що доля заведе її до міста Курітіба, розташованому на південному сході Бразилії. Ще донедавна Софія надіялася, що зможе влаштувати своє життя у цьому на перший погляд комфортному місті. Перш ніж пуститися в далеку дорогу, жінка кілька місяців вивчала португальську мову, бо давно переконалася, що без знання кількох іноземних мов нині за кордон вирушати не варто. Як виявилось, навіть цього замало, щоби стати повноцінною людиною в латиноамериканській країні.

Споглядаючи рух автобусів, які курсують тут через кожні п'ять хвилин спеціальними лініями, як у метро, Софія з жалем поглядала на Тео. Ще мить, і вони попрощаються назавжди, не маючи жодної надії колись зустрітися.

— Софі, щойно трапиться нагода зайти в інтернет, надішли коротеньке повідомлення, що з тобою все гаразд, — попросив проважатий, зиркаючи на ручний годинник.

— Неодмінно, Тео. Ти поспішаєш, але мені не хочеться з тобою розлучатися, — Софія не могла відірвати від нього погляду, хотіла закарбувати в пам'яті справжнього, а не зі світлини в інеті. — Чи зустріну ще коли людину, схожу на тебе?

— Однакових людей не буває, але тобі ще трапиться чоловік, з яким ти будеш щасливою. Будь розбірливою і не довіряй тим, які м'яко стелять, — радив Тео, хоч і сам часто вчиняв не так.

— Можна довго сперечатися з тобою, але мені вже пора, — жалісно глянувши на чоловіка, Софія взялася за ручку валізи, щоб зайти в автобус, який наближався.

Тео обняв її і пристрасно поцілував у вуста. Софія не сподівалася на таке й ледь не задихнулася від здивування, бо вдень на людях подібний вчинок вважають непристойним. Принаймні, в цьому її переконували, коли вона починала вивчати місцеві

традиції. «Серце не обмануло!» — всміхнулася жінка, зосередивши погляд на комфортабельному великому автобусі, що зупинявся. Тео подав їй валізу і залишився на зупинці. Софія спостерігала за ним у вікно, поки він не зник з поля її зору. Серце защеміло не стільки від розлуки, як від того, що згасала остання надія на краще життя.

Маючи трохи вільного часу в аеропорту, Софія вийняла пляшку мінералки і зробила кілька ковтків. Як не відмовлялася від сніданку, Тео таки вмовив її з'їсти канапку до кави, тож тепер побоювалася, щоб вона в польоті не зашкодила. Квиток до Москви — найдешевший, тому й на гарний сервіс у дорозі не варто було розраховувати. Наприкінці лютого в Бразилії було спекотно, як-не-як літо в розпалі, а на європейському континенті ще тривали холоди. То ж у великій валізі везла додому не подарунки, а зимовий одяг та рештки недавно оновленого гардеробу. Думки про невдалу подорож до «дідька в зуби» зіпсували настрої. Аби не жаліти себе чи й не пустити сльозу на людях, стала в чергу до митного контролю. «Швидше б відірватися від землі, може, легше стане», — заспокоювала себе і намагалася помандрувати думками в рідні краї, де живе її родина, яка буде дуже здивована її поверненням.

Хоча політ до Сан-Пауло тривав кілька годин, для Софії він здався вічністю. Її нудило, боліла голова. При згадці, що це тільки початок виснажливої подорожі, жінку морозило і навівало страх, що помере, не побачивши своїх дітей. Відчувала стрибки артеріального тиску і, щоб не сталося біди, поквапилася вжити ліки. Полегшення настало лише тоді, коли, приземлившись, випила холодної води.

Наступний рейс, у якому заброньоване місце до аеропорту Касабланки в Марокко, — через десять годин. Це виснажливе чекання в латиноамериканському аеропорту, де не зустрінеш людину, з якою можна бодай словом перемовитися, тяглося довго. Струнка білявка з короткою зачіскою привертала на себе увагу перехожих ще й особливо великими голубими очима. Сумним

поглядом вона дивилася на радісних людей, які снували попри лавку, де вона сиділа, і, мабуть, кожен здогадувався, що у цієї сеньйори — не все гаразд. Самотня, без чоловічого супроводу європейка викликала подив у місцевих. На подорож до Латинської Америки могла відважитись або дуже смілива, або надто самовпевнена молода жінка такої вроди... У характері Софії ці якості перемішалися, породивши в результаті велике розчарування.

Поруч на лавку примостилась африканка поважного віку, й з виразу її обличчя Софія зрозуміла, що та чимось дуже стривожена. Ламаною португальською мовою спробувала заговорити з нею, але та белькотіла своєю і розводила руками, що нічого не розуміє. Обмінявшись жестами та небагатими знаннями англійської мови, жінки порозумілися. Виявилося, що сусідка також летить через Марокко до Ефіопії. Вона гостювала у сина, який переселився з сім'єю до Бразилії, а тепер повертається додому. Добродушна ефіопка розпитувала попутницю про причини, які спонукали українку на таку небезпечну поїздку. Саме так вона й сказала, знаючи хоч трохи місцеві та свої країни звичай. Як не доводила їй Софія, що це лише її уявлення про небезпеку, та переконати не змогла. Щоб не пояснювати справжньої причини, чому вона тут, просто віджартувувалася. З виразу обличчя ефіопки, котра розуміла англійську п'яте через десяте, видно було, що вона сприймає кожне почуте слово надто серйозно. Аби ця випадкова супутниця не думала про європейських жінок як зухвалих і легковажних, Софія спробувала переконати її, що іноді доводиться ризикувати. Не вдаючись у подробиці, перевела розмову на родину ефіопки. Софія майже нічого не зрозуміла з оповіді жінки, але відчуття того, що ти не самотня в цьому величезному залі, додавало впевненості. Перед вильотом обидві познайомилися, завдяки випадку, який перетворив нудні години очікування на щирі бесіди.

У великому трансконтинентальному лайнері, хоч і не дуже комфортабельному, попутниці розійшлися в різні салони. Втішившись, що місце випало біля ілюмінатора, Софія всю увагу зосередила на спогляданні з висоти Латинської Америки, багатої на ліси та водні ресурси. Але це тривало недовго, бо лайнер піднявся на заплановану висоту і за крихітним віконцем тепер виднілося тільки біле нескінченне простирadlo. Найцікавіші краєвиди залишила на світлинах, щоб колись, переглядаючи їх, згадати і про ті події, які недавно з нею відбулися. Щойно лайнер повис над Атлантичним океаном, а величезне сонце потонуло у чорній водяній безодні, пасажирів зморив сон. Софія не дослухалася до хропіння сусіда поруч, бо була вимучена не стільки перельотом, як хвилюванням, тепер могла розслабитися. Наступна зупинка наполовину наблизить її до рідної землі, за якою вже встигла занудьгувати.

Прокинулася від яскравих променів, які через ілюмінатор припікали в обличчя. Визирнула і побачила, що літак наближався до берегової лінії Африки. Зверху небо синє-синє, а внизу — яскраво-жовті піски пустелі Сахара. Разом вони виглядали, ніби прапор України. При згадці про батьківщину серце защеміло, бо, захопившись влаштуванням особистого життя, забула, що в країні триває війна, про яку далеко за кордоном України мало хто знає. Навіть новини про наші біди до людей з інших континентів рідко доходять. Та й чи цікавлять їх? Кожна країна переймається своїми проблемами, і лише українці, відірвавшись від рідної землі, живуть спогадами та ловлять в ефірі кожне слово, мовлене про Україну. Ще недавно і Софія мала велику надію вирватись із злиднів, забрати до себе дітей, щоб їхнє майбутнє не було таким безнадійним, як нинішнє життя в Україні... Події минулих днів не відпускали, але чим далі від тих місць, тим спокійніше ставало на душі.

В аеропорту Касабланка літак приземлився вранці. Шляхи пасажирів тут розходилися. При виході з терміналу Софія зустрілася з ефіопкою, з якою недавно познайомилися. Та з неприхованою радістю кинулась обнімати білявку, ніби родичку чи давню приятельку. Коротко обмінялися враженнями від перельоту і жалем, що знайомство їхнє тривало недовго. Не гаючи часу, пасажери повинні перейти до терміналів за напрямком рейсів. Спільний для всіх транзитних пасажирів коридор через кільканадцять метрів розгалужувався, і треба було не прогавити, куди вчасно повернути. Захоплені розмовою жінки неуважно читали табло над кожним переходом, і майже при виході з коридору чорношкірий молодик раптом сіпнув Софію за руку і втягнув до якоїсь кімнати. Встигла лише крикнути, щоби почула ефіопка. Невеличка кімнатка була комірчиною для інструментів і засобів прибирання підлоги. Молодик приклав пальця до губів і показав, що битиме, якщо жінка наважиться кричати. Софія не на жарт налякалася. Здогадувалася, що таке нахабне викрадення може для неї закінчитися рабством в одній з африканських країн. «Але ж не в аеропорту!» — билася думка, і Софія гарячково шукала виходу. «Чому за мною постійно полюють неприємності? Чому така неуважна?» — ставила безліч «чому», вкотре думаючи про свої невдачі.

Лайнер до Москви мав відлітати через чотирнадцять годин. «Лише коли вчасно не зареєструюсь, аж тоді мене можуть почати шукати, — розмірковувала Софія. — За цей час вже можуть доправити в будь-яку африканську країну, і тоді ніхто не врятує. Треба діяти, але як?» Почала просити англійською мовою випустити її, але молодик лише посміхався. Він комусь зателефонував і тепер насторожено прислухався до розмов за дверима. Мабуть, чекав спільника.

Допомога надійшла від ефіопки, котра здогадалася про викрадення європейки і звернулася до поліції. Кілька чоловіків наполегливо стукали у двері, й молодик змушений був відчинити їх. На велике здивування європейки поліція навіть не поглянула на викрадача, вся увага була прикута лише до неї. Один з охоронців порядку шарпнув із її рук пакет і висипав на підлогу одяг, який приготувала для подальшої дороги. В Москві десять градусів морозу, а вона одягнена в коротеньку спідничку й футболку. Поліцейський показав на джинси, теплу кофту, шарф і наказав переодягнутися. Налякану Софію не треба було довго вмовляти, хоча на вулиці стояла тепла погода. Серед пасажирів вона тут бачила лише кількох людей європейської зовнішності, тому, щоб не привертати до себе увагу, мала б сама здогадатись і одягнутися відповідно.

— Заховайте очі під темні окуляри, якщо вони у вас є, бо голубих у всій Африці не знайдете! Навіщо провокувати наших чоловіків... — уже не так суворо порадив поліцейський.

Софія з вдячністю, що ефіопка не розгубилася, підійшла до неї і розцілувала. Замотану в шарф європейку доправили до північного терміналу, посадили навпроти поліцейського пункту і наказали нікуди не відлучатися.

Заспокоївшись од перенесеного потрясіння, жінка тепер мала багато часу роздивитися навколо себе. Великим залом, оформленим в арабському стилі, снували, очікуючи своїх рейсів, пасажирів. Незважаючи на спекотну погоду, тут було комфортно, лунала спокійна музика, повітря насичене ароматами східних прянощів та свіжої випічки. Софія хотіла також роздивитися по закутках, але постійно відчувала на собі застережливий погляд поліцейського, який стояв неподалік. Запах свіжої випічки розбудив у ній шалений апетит. Ні про що інше не могла думати. Згадала, що в гаманці кілька реалів, за які тут нічого не купиш, і невдоволено скривилася.

Вийняла зі сумки пачку з крекером і недопитий сік — це все, на що могла розраховувати. Відпила кілька ковтків. Надіялася, що організм адаптується, а в літаку запропонують обід. Зміна клімату давалася взнаки. Почала боліти голова і зникло бажання розглядати цікавинки чужої країни. Швидше б додому!

Чим повільніше наближався час відльоту, тим нав'язливіше думка повертала Софію до того часу, з якого починається життя кожної людини. Гадала, що все можна забути і почати з чистого аркуша, але зрадлива доля ніби знущається з неї, не випускає зі своїх лабет та підкидає щоразу нові випробування. «Не склала й цього іспиту...» — зробила висновок, а звуки меланхолійної мелодії, що линула з невидимого динаміка, навіяли спогади не тільки свої, а й мамині, про не таке далеке минуле...

...

Далі — у повній книжці «Наречена для бразильця».
nashaknyga.com.ua